

РЕШЕНИЕ

№ 37694

гр. София, 14.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в публично заседание на 14.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **7411** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по Пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Е. Г. А. с ЕГН [ЕГН], адрес [населено място], [улица], вх. Б, ет. 4, ап. 10 чрез адв. И. С. САК, съдебен адрес: [населено място], район Т., [улица], ет. Партер срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ- 1846863/08.06.2025 г. на СДВР, III-то РУ, издадена от Ф. Н. И. на длъжност командир отделение към СДВР РУ 03, СДВР упълномощен със заповед № 5133-6400/7.07.2023 г. на директора на СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171.1 буква Б, от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач който управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на 1000, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или изследване с доказателствен анализатор или с друго техническо средство до решаване на въпроса за отговорността но н повече от 18 месеца.

Оспорващият излага доводи за незаконосъобразност на заповедта с отричане на становището на органа, обусловило прилагането ПАМ за шофиране при употреба на алкохол в с.з.

Отделно се твърди, че жалбоподателят страда от захарен диабет, хронично заболяване което при определени състояния /напр. кетоацидоза/ води до отделяне на кетони и ацетон в дъха. Съществува реален медицински риск технически средства от типа на дрегера да отчетат фалшив положителен резултат като сбъркат ацетона с етилов алкохол.

В съдебно заседание жалбоподателя редовно призован не се явява и не изпраща представител.

Ответникът командир отделение към СДВР, Ф. Н. И. редов призван не изпраща представител. Столична дирекция на вътрешната работа представя писмени бележки, с които моли жалбата на Е. А. срещу процесната заповед да бъде отхвърлена. Претендира юристконсулстско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Софийски градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на оспорването.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

На 8.06.2025 г. срещу Е. Г. А. с ЕГН [ЕГН] е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, серия ГА, № 4083970 за това, че на посочената дата около 13.29 ч. в [населено място] по [улица]с посока на движение от ул. „Д-р К.“ към [улица]управлява л.а. ФОРД Ф. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Енджой Р. 87 ЕООД с БУЛСТАТ с ЕИК[ЕИК] и до номер 14 при извършената проверка на водача за употреба на алкохол с техническо средства Алкотест дрегер 7510 номер А.-0071, проба номер 00956 в 13:29 ч. апарата отчете положителен резултат 0.96 % в издишания въздух. На водача издаден талон за медицинско изследване номер 299167 за УМБАЛ Св. А..

С АУАН е констатирано нарушение по чл. 5, ал. 3. 1 ЗДвП – водачът управлява МПС, трамвай или самоходна машина с концентрация на алкохол в кръвта над 0.8 на 1000 до 1.2 на 1000.

С оглед съставения АУАН, считайки че са налице материално правните предпоставки на чл. 171.1 буква Б от ЗДвП ответникът е издал процесната заповед № ГРАМ- 1846863/08.06.2025 г. за прилагане на ПАМ – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. На основание чл. 172, ал.2 т. 3 от ЗДвП е отнето СУМПС.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: жалбата е подадена в срока по ч л. 149 ал. 1 от АПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно, дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171.1, 2, 2а,4, т. 5 буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от управомощени от тях длъжностни лица. Предвид законовата делегация директорът на СДВР е издал заповед № 5133-6400/7.07.2023 г. , с която е оправомощил полицейските органи по чл. 142, ал. 1 т. 1 от ЗМВР отдел ПП при СДВР както и тези от отдел „Охранителна полиция“ секторите охранителна полиция в РПУ при СДВР и отдел Специализирани полицейски сили, да издават заповеди за налагане на ПАМ, по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП. Видно от приложеното по делото удостоверение рег. № 513 р 77331 от 22.07.2025 г. издателят на оспорения административен акт Ф. Н. И. заема полицейска длъжност, която е сред посочените в заповед № 5133-6400/7.07.2023 г. на директора на СДВР следователно посочената ПАМ е наложена от компетентен орган, спазено е изискването за форма.

Проверяваната заповед съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, включително

фактически и правни основания за издаването ѝ, обективирани в съставения АУАН .
Подхода на издателя на ПАМ е в съответствие с посоченото в ТП № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, според което мотивите за упражняване на властническата компетентност могат да се съдържат в друг документ, извън оспорения. Изискването, което се поставя към органа-издател на акта, е да извърши позоваване на този предхождащ акта документ. С последното той го приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, стават мотиви и на самия акт. В конкретния случай упражнената компетентност е мотивирана с това, че жалбоподателят управлява МПС след употреба на алкохол и установена с техническо средство концентрация в издишания въздух над 0.5 промила. Установяването на тези обстоятелства, свързани с наличието на фактическите основания за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП е въпрос на материална законосъобразност на акта.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на обжалваната заповед, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя. Всички актове, вкл. отчетения от техническото средство резултат са предявени на оспорващия. В АУАН е отразено, че пробата му е предявена и видяна.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на 8.06.2025 г. около 13.29 ч. в [населено място] по [улица]с посока на движение от ул. „Д-р К.“ към [улица]управлява л.а. ФОРД Ф. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Енджой Р. 87 ЕООД с БУЛСТАТ с ЕИК[ЕИК] и до номер 14 при извършената проверка на водача за употреба на алкохол с техническо средства Алкотест дрегер 7510 номер А.-0071, проба номер 00956 в 13:29 ч. апарата отчете положителен резултат 0.96 % в издишания въздух.

Този резултат не е опроверган от жалбоподателя посредством кръвно изследване. По делото няма наличен протокол за химическо изследване за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта. Ирелевантни в настоящото производство са причините, поради които жалбоподателят е отказал да даде кръвна проба.

Недоказани са твърденията, че А. приема лекарства, които могат да доведат до фалшиво положителен резултат от алкотеста. Липсват каквито и да било документи, установяващи здравословното състояние и приеманите медикаменти от него към датата на извършената контролна проверка. Ето защо и съдът преценява тези твърдения за недостоверни. Същите са насочени и имат за цел единствено да обслужат защитната теза на жалбоподателя.

В обобщение се налага решаващ извод за наличие на материалноправните предпоставки за

прилагане на принудителната административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. Дължимо е отхвърляне на жалбата срещу Заповед № 5133-6400/7.07.2023 г. на директора на СДВР.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати своевременно поисканите от процесуалния представител на ответника разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение. Същото съдът определя на 100,00 лв. на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, въз вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 66-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Г. А. с ЕГН [ЕГН], адрес [населено място], [улица], вх. Б, ет. 4, ап. 10 чрез адв. И. С. САК, съдебен адрес: [населено място], район Т., [улица], ет. Партер срещу Заповед № ГРАМ- 1846863/08.06.2025 г. на СДВР, III-то РУ, издадена от Ф. Н. И. на длъжност командир отделение към СДВР РУ 03, СДВР упълномощен със заповед № 5133-6400/7.07.2023 г. на директора на СДВР.

ОСЪЖДА Е. Г. А. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение за настоящата съдебна инстанция в размер на 100,00 (сто) лева. Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

Съдия: